

- 6) zaświadczenie szpitala, że kandydat (ka) odbył (ła) praktykę pielęgniarską (§ 3 punkt b. 3 niniejszego rozporządzenia) tudzież, że zarówno stan fizyczny i umysłowy, jak i usposobienie oraz charakter kandydata (ki) pozwalają mu (jej) na uprawianie z pożytkiem zawodu pielęgniarskiego.

Podania winny być należycie ostemplowane.

§ 5. O dopuszczeniu do egzaminu decyduje Minister Zdrowia Publicznego. Decyzja będzie zakomunikowana petentowi (tce) bez podania powodów ewent. odmowy.

§ 6. Egzamin odbywa się w wyznaczonym w tym celu szpitalu.

Miejsce i czas egzaminu wyznacza w miarę potrzeby Minister Zdrowia Publicznego przynajmniej na miesiąc przed jego terminem.

§ 7. Osoby dopuszczone do egzaminu winny najpóźniej na 10 dni przed terminem egzaminu wnieść na ręce zarządu szpitala, w którym ma się odbyć egzamin, opłatę egzaminacyjną w wysokości wyznaczonej każdorazowo przez Ministra Zdrowia Publicznego.

Opłata egzaminacyjną w żadnym wypadku zwrotowi nie ulega.

§ 8. Czwarta część całkowitej sumy wpływów z opłat egzaminacyjnych idzie na pokrycie wydatków szpitala pozostających w związku z egzaminem, reszta zaś dzieli się między tych egzaminatorów, którzy nie są urzędnikami państwowych władz administracyjnych.

§ 9. Egzamin odbywa się grupami; każda grupa nie może obejmować więcej jak 10 osób. Podziału na grupy dokonywuje przewodniczący Komisji.

§ 10. Egzamin polega na stwierdzeniu znajomości przedmiotów, wchodzących w zakres medycyny ścisłej, higieny i opieki społecznej, oraz sprawności w odbywaniu dyżuru przy chorych i w wykonywaniu zabiegów pielęgniarskich. Szczegółowy program egzaminu pielęgniarskiego ustali Minister Zdrowia Publicznego w drodze instrukcji.

§ 11. Zarządzenia w przedmiocie przeprowadzenia egzaminu z poszczególnych przedmiotów wydaje Komisja.

§ 12. Dla osób, przystępujących do egzaminu na podstawie punktu „a § 3” niniejszego rozporządzenia, Komisja może stosować według swego uznania ulgi przy egzaminie, przez zwalnianie od pytania z poszczególnych przedmiotów.

Przy egzaminowaniu mogą być obecni kierownik szkoły pielęgniarstwa, którą ukończyły egzaminowane, oraz osoby wprowadzone przez przewodniczącącego Komisji.

§ 13. Po zakończeniu egzaminu Komisja ocenia kolejalnie, drogą jednomyślniej uchwały wynik egzaminu każdej z egzaminowanych osób; wynik może być dobry lub niedostateczny.

W wyjątkowych wypadkach może Komisja za zgodą przewodniczącego uznać, że kandydat(ka) zdał(a) egzamin z wynikiem dobrym, chociaż jeden z jej członków uznaje go za niedostateczny.

Jeśli kandydat(ka), który zdał(a) egzamin, wykazał(a) przytem wybitną znajomość przedmiotu

i uzdolnienie, to wynik może być uznany za bardzo dobry.

Jeśli egzaminatorowie różnią się co do tego, czy kandydat(ka) zdał(a) egzamin z wynikiem b. dobrym, czy też dobrym, wówczas Komisja decyduje większością głosów; w razie ich równości miarodajną jest ocena, za którą oświadczył się przewodniczący.

§ 14. Osoby, które egzamin pielęgniarski zdały z wynikiem niedostatecznym, mogą przystąpić do niego ponownie dopiero po upływie 1 roku. Nikt nie może przystępować do egzaminu pielęgniarskiego więcej, niż trzy razy.

Jeśli kto z jakichkolwiek powodów przerwał zdawanie egzaminów, to egzamin uważa się za niezdany.

§ 15. Komisja prowadzi szczegółowy protokół wszystkich swych czynności. Po zakończeniu egzaminu protokół zaopatrzonej podpisami wszystkich członków Komisji winien być niezwłocznie przesłany Ministrowi Zdrowia Publicznego. Protokół winien również zawierać szczegółowe wyrachowanie z sum, które wpłynęły tytułem opłat egzaminacyjnych.

§ 16. Osobom, które złożyły egzamin z wynikiem b. dobrym lub dobrym, Minister Zdrowia Publicznego wyda odpowiednie dyplomy. Dyplomy te upoważniają do wykonywania praktyki w zakresie pielęgniarstwa na terenie całego Państwa.

Przy otrzymaniu dyplomu winna być uiszczona należyta opłata stemplowa.

§ 17. W razie popełnienia przez dyplomowaną pielęgniarkę(rza) czynu, nieliczącego z zawodem pielęgniarskim, może jej(mu) Minister Zdrowia Publicznego na wniosek wojewody, w którego okręgu pielęgniarka (pielęgniarz) wykonywuje praktykę — dyplom odebrać.

§ 18. Niniejsze rozporządzenie przy uwzględnieniu § 16 nie uchyla przepisów z dnia 10 maja 1907 r., wydanych przez pruskiego ministra spraw wyznaniowych, oświatowych i lekarskich o państwowym egzaminie pielęgniarskim.

§ 19. Pierwszy egzamin pielęgniarski może odbyć się bez zachowania terminów wskazanych w §§ 6 i 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Zdrowia Publicznego:
Adamski

1050.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 4 grudnia 1923 r.

w przedmiocie przepisów o komunalnym pośrednictwie pracy na terenie górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 29 marca 1923 r. w przedmiocie przekaza-

zania Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej kompetencji b. ministrów pruskich w zakresie pośrednictwa pracy na terenie górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. № 38, poz. 255) zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisy wykonawcze do rozporządzenia b. pruskich ministrów przemysłu i handlu, spraw wewnętrznych, rolnictwa i dóbr państwowych z dnia 12 września 1919 r. w przedmiocie pośrednictwa pracy (Ausführungen zu der Verordnung über Arbeitsnachweise — Min. Bl. f. Landwirtschaft, Domänen u. Forsten № 10) w przekładzie na język polski oraz po wprowadzeniu do nich zmian, wymaganych przez polski ustrój administracyjny, — obowiązują, z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, na terenie górnośląskiej części województwa śląskiego w brzmieniu podanem w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *St. Smólski*

Załącznik do rozp. Min. Pracy i Opieki Sp.
z dn. 4 grudnia 1923 r. poz. 1050.

§ 1. Każdy powiat, zarówno miejski, jak wiejski, jest obowiązany zgodnie z przepisami §§ 2 i 3 niniejszego rozporządzenia utrzymywać komunalny urząd pośrednictwa pracy. O ile tego rodzaju urząd dotąd nie istnieje, winien być w ciągu trzech miesięcy utworzony i uruchomiony.

§ 2. Większe gminy powiatu wiejskiego są uprawnione do utworzenia i utrzymywania samodzielnych komunalnych urzędów pośrednictwa pracy za zgodą wojewody.

§ 3. Miejskie i wiejskie powiaty oraz gminy mogą się łączyć za zgodą wojewody w celu utworzenia wspólnego komunalnego urzędu pośrednictwa pracy. Granice obwodów poszczególnych urzędów pośrednictwa pracy winny być określone z punktu widzenia potrzeb gospodarczych.

W poszczególnych okręgach gospodarczych, w których istnieje kilka komunalnych urzędów pośrednictwa pracy, mogą powstawać na tej samej zasadzie okręgowe urzędy pośrednictwa pracy, mające na celu skoordynowanie i uzupełnienie działalności lokalnych urzędów pośrednictwa pracy.

§ 4. Utworzenie urzędu pośrednictwa pracy następuje na mocy uchwały przedstawicielstwa gminy lub związku komunalnego, zaś w stosunku do urzędów pośrednictwa pracy, których obwód przekracza granice gminy lub związku komunalnego — na mocy jednobrzmiących uchwał ciał przedstawicielskich zainteresowanych gmin lub związków komunalnych.

Powyższe uchwały oraz ich zmiany winny być publikowane w organach prasy, przeznaczonych na publikacje odnośnych gmin i związków komunalnych.

Skład i działalność komunalnego urzędu pośrednictwa pracy reguluje statut, który jest zatwierdzany przez przedstawicielstwo gminy lub związku komunalnego lub w jego zastępstwie przez zarząd gminy lub związku komunalnego.

§ 5. O ile wbrew wezwaniu wojewody, skierowanemu do odnośnej gminy lub związku komunal-

nego, w ciągu określonego terminu nie zostanie utworzony komunalny urząd pośrednictwa pracy w sposób, przewidziany w powyższych §§ 1 — 4, wówczas wojewoda może nakazać utworzenie komunalnego urzędu pośrednictwa pracy.

W powyższym wypadku również w drodze zarządzenia wojewody następują wszelkie postanowienia, które zgodnie z niniejszym rozporządzeniem należą do kompetencji ciał samorządowych, utrzymujących urzędy pośrednictwa pracy, lub też stanowią część składową statutu tychże urzędów.

§ 6. Wojewoda jest władny znosić sprzeczne z prawem lub niewłaściwe postanowienia statutu lub uchwał ciał samorządowych, utrzymujących urzędy pośrednictwa pracy.

Jeżeli powyższe postanowienia w terminie, wskazanym przez wojewodę, nie zostaną zastąpione przez postanowienia właściwe i zgodne z prawem, wojewoda może wydać te ostatnie w drodze własnych zarządzeń.

§ 7. Koszty utworzenia i utrzymywania komunalnego urzędu pośrednictwa pracy, o ile nie są pokryte przez opłaty klientów, ponoszone są przez te gminy lub związki komunalne, które obejmuje obwód danego urzędu pośrednictwa pracy.

W razie, gdy obwód urzędu pośrednictwa pracy obejmuje kilka gmin lub związków komunalnych lub ich części, w uchwałach, przewidzianych w powyższym § 4, należy określić, jakie części kosztów pokrywają poszczególne gminy lub związki komunalne.

§ 8. Komunalnym urzędem pośrednictwa pracy zarządza komisja zarządzająca, która się składa z przewodniczącego, jego zastępcy i co najmniej ogółem 4 członków. Do komisji zarządzającej wchodzi w równej liczbie pracodawcy i pracownicy.

§ 9. Sposób powołania przewodniczącego, jego zastępcy i członków komisji zarządzającej reguluje statut komunalnego urzędu pośrednictwa pracy (§ 4 ust. 3). Wśród pracodawców i pracowników — członków komisji zarządzającej winni być przedstawiciele zawodów, przeważnie uprawianych w danym obwodzie komunalnego urzędu pośrednictwa pracy.

§ 10. Kierownik i funkcjonariusze komunalnego urzędu pośrednictwa pracy są powoływani przez terytorjalnie właściwy zarząd gminy, względnie — przewodniczącego wydziału powiatowego, o ile statut nieustanawia innego sposobu powołania. Organ powołujący winien przed wydaniem decyzji zasięgnąć opinii przedstawicieli zainteresowanych pracodawców i pracowników.

W większych komunalnych urzędach pośrednictwa pracy kierownikami urzędu i pośrednikami pracy winni być stali urzędnicy, wykonywujący czynności te jako swe główne zajęcie. Do pomocy tego rodzaju urzędnikom mogą być przyjmowani pośrednicy, którzy czynności te wykonywać będą honorowo, lub jako poboczne zajęcie, zwłaszcza zaś osoby, pochodzące z kół pracodawców i pracowników.

O zaliczaniu komunalnych urzędów pośrednictwa pracy do kategorii urzędów większych, w myśl ustępu 2 nin. § decyduje wojewoda.

§ 11. W razie potrzeby, komunalny urząd pośrednictwa pracy może posiadać oddziały zawodowe, którymi zarządzają komisje zawodowe, złożone pary-

teżowo z przedstawicieli pracodawców i pracowników odnośnych zawodów. Przed powołaniem komisji zawodowych należy dać zainteresowanym kołom pracodawców i pracowników sposobność przedstawienia swych kandydatów. Na posiedzenia komisji zawodowych winien być zapraszany przewodniczący komisji zarządzającej.

§ 12. O ile w obwodzie komunalnego urzędu pośrednictwa pracy lub okręgowego urzędu pośrednictwa pracy istnieją jeszcze inne niezarobkowe biura pośrednictwa pracy, winny na żądanie wojewody wszystkie niezarobkowe biura pośrednictwa pracy utworzyć związek niezarobkowych biur pośrednictwa pracy.

§ 13. Jeżeli jakiegokolwiek niezarobkowe biuro pośrednictwa pracy nie uczyni w ciągu jednego miesiąca zadość żądaniu wojewody, wymienionemu w powyższym § 12, wojewoda władny jest zamknąć wzmiankowane biuro pośrednictwa pracy.

§ 14. W kierownictwie związku niezarobkowych biur pośrednictwa pracy poszczególne biura pośrednictwa pracy winny mieć udział stosownie do swego znaczenia. Zarząd gminy lub związku komunalnego, w którego siedzibie znajduje się związek niezarobkowych biur pośrednictwa pracy, powołuje, po wysłuchaniu złączonych w związku biur pośrednictwa pracy, przewodniczącego i asesorów, wśród których pracodawcy i pracownicy winni być w równej liczbie.

§ 15. Do zadań związku niezarobkowych biur pośrednictwa pracy należy:

- 1) lokalne wyrównywanie popytu i podaży pracy (clearing pracy);
- 2) ustalanie zasad współdziałania poszczególnych biur pośrednictwa pracy pomiędzy sobą oraz nadzór nad przestrzeganiem powyższych zasad;
- 3) przeprowadzanie przymusu zgłaszania się do urzędów lub biur pośrednictwa pracy i korzystania z ich usług;
- 4) stałe czuwanie nad lokalnym rynkiem pracy.

Wojewoda może nadać związkowi niezarobkowych biur pośrednictwa pracy dalsze kompetencje z zakresu pośrednictwa pracy. W sprawach skarg na zarządzenia związku niezarobkowych biur pośrednictwa pracy rozstrzyga wojewoda.

§ 16. Zakres kompetencji oraz sposób pokrycia kosztów utrzymania związku niezarobkowych biur pośrednictwa pracy ustanawia się na zasadzie porozumienia pomiędzy zainteresowanymi biurami pośrednictwa pracy; w razie zaś, gdy porozumienie nie może być osiągnięte — na mocy rozporządzenia zarządu gminy lub związku komunalnego, w którego siedzibie znajduje się kierownictwo związku niezarobkowych biur pośrednictwa pracy.

§ 17. Działalność komunalnych urzędów pośrednictwa pracy w górnośląskiej części województwa

śląskiego koordynuje, nadzoruje i normuje urząd wojewódzki z ramienia wojewody.

W szczególności do zadań urzędu wojewódzkiego należy:

- 1) rozwijanie pośrednictwa pracy oraz dążenie do stworzenia zwartej sieci wydajnie obsługujących rynek pracy biur i urzędów pośrednictwa pracy;
- 2) wyrównywanie pomiędzy poszczególnymi miejscowościami popytu i podaży pracy na terenie województwa śląskiego, czyli wyrównywanie na terenie województwa pracy (wojewódzki clearing pracy);
- 3) wyrównywanie popytu i podaży pracy pomiędzy województwem śląskim, a resztą ziem Rzeczypospolitej, czyli udział w wyrównywaniu popytu i podaży pracy na terenie Rzeczypospolitej (w ogólnopolskim clearing pracy).

W pewnych wypadkach urząd wojewódzki z upoważnienia wojewody może bezpośrednio wykonywać akcję pośrednictwa pracy.

§ 18. W związku z powyższymi zadaniami (§ 17) wojewodzie przysługuje prawo:

- 1) wymagania od urzędów i biur pośrednictwa pracy, istniejących na terenie województwa, wszelkiego rodzaju informacji, między innymi również dla celów statycznych;
- 2) wglądanie w czynności wspomnianych urzędów i biur;
- 3) przedsięwzięcia, w ramach przepisów niniejszych, środków, zmierzających do wzmożenia i ulepszenia działalności urzędów i biur pośrednictwa pracy.

§ 19. Zgodnie z art. 137 krajowej ustawy administracyjnej (Landesverwaltungsgesetz) z dnia 30 lipca 1883 r., wojewoda władny jest wydawać w drodze własnych rozporządzeń przepisy w zakresie pośrednictwa pracy.

W szczególności w drodze powyższej może być zarządzone, że:

- 1) pracodawcy obowiązani są zgłaszać wolne miejsca w określonych terminach do wyznaczonych urzędów lub biur pośrednictwa pracy;
- 2) bezrobotni lub pracownicy, którym wymówiono pracę, obowiązani są zgłaszać się w określonych terminach do wyznaczonych urzędów lub biur pośrednictwa pracy;
- 3) należy powiadamiać w określonych terminach wyznaczone urzędy lub biura pośrednictwa pracy o każdej zmianie miejsca pracy lub o każdym obsadzeniu miejsca pracy;
- 4) uprawianie pośrednictwa pracy przez ogłoszenia w gazetach i czasopismach jest dozwolone jedynie w razie zadośćuczynienia specjalnym warunkom.